

Zomeravondwandeling 6 (dinsd. 07 augustus 2007).

Pas heel laat stromen de deelnemers deze avond toe. Als Hub na een tiental minuten vertrekt zijn er 22 mensen bereid om deze avond op een leuke en gezellige wijze door te brengen. Deze keer weer heel veel oude of bekende

gezichten en dus zijn er voorlopig volop praatjes onderling waardoor de uitleg van de gids moeilijk hoorbaar was.

Binnen de groep gonst opeens het gerucht over de Dodemansweg en menigeen weet wat er dan te wachten staat: De Dode Man is een helling wiens naam ver buiten de regio Wijlré bekend is. Zeer steil en slechts na 600 meter even inzakkend blijft het asfalt steigeren. Voor de al te vermoeide fietser staat er een zitbankje halverwege. Dit is echter meestal bevolkt door wandelaars of dorpelingen die werkelijk niet begrijpen waarom daar iemand wil fietsen tenzij dat je naar beneden wilt.

De gids laat zijn volgelingen in het ongewisse maar gaat via brouwerij, Kasteel Wijlré, langs de Kwakkerpool richting Stokhem. De zon kreeg deze dinsdag pas laat toestemming om zijn licht en warmte te tonen dus de grauwe wolkenlucht werd nog steeds lichter. Bij aangename temperatuur en met een zonnetje in de rug krijgt het zomergevoel bij menig deelnemer weer een positief zetje.

In het heerlijk rustige dorpje Stokhem gaan we linksaf maar de term linksop is beter. Een van de vele kruisbeelden volgt ons nog geruime tijd. Voor ons ligt een lange klim en een bijzonder fors droogdal. Deze landweg wordt omzoomd door bijzonder kleurrijke bermen en herhaaldelijk staan we even stil bij diverse bewoners (planten) van de berm. Herhaaldelijk staat Hub even stil om zijn verhaaltje te vertellen en de wandelaars extra lucht te gunnen. Ondertussen krijgen de iets tragere deelnemers weer de mogelijkheid om bij de groep aan te sluiten. Het blijft geleidelijk stijgen maar halverwege krijgen we het signaal dat een der deelnemers inziet dat haar conditie minder is dan verwacht. Zij keert terug en krijgt gezelschap en ondersteuning van 2 andere deelnemers.

De groep kan uiteindelijk verder. Het is vooral genieten, herkennen, leren, herinneren als we de aandacht richten op de diverse planten, bomen struiken, vruchten en sporen. Zo passeren tijdens onze tocht o.a. vlier, kornoelje, eik, linde, eik, meidoorn (met maretak), es, kers of kriek en sleedoorn. Natuurlijk herkennen we de resultaten van de erosie, de vele wissels van het wild (zelfs van een overstekende tractor), de mergel in de berm en de mergelhoopjes bij diverse muizengangen. Beelden van dieren waren deze avond beperkt aanwezig: koeien en vooral veel grote (oranje) wegslakken.

De plantenwereld blijkt voor veel deelnemers moeilijker herkenbaar, mede omdat we vooral wijzen op de minder algemene soorten in dit unieke stukje Limburg. We hadden het al over de maretak maar ontmoeten ook bijv. luzerne, diverse soorten kruiskruid (met natuurlijk het bekende Jacobskruiskruid), stalkruid, beemdkruid (knautia), diverse soorten wikkens, distels, klavers, enz. Zelfs onze gidsen moeten af en toe lang achter hun oren krabben in de hoop de juiste hint te krijgen om hun hersencellen te activeren maar de meeste weten dat dit vergeefse moeite is, zeker als men de gids(en) beter kent. Even achteromkijken levert weer een prachtig beeld over een zichtbaar deel van Wijlré en het Geuldal. Bovendien blijkt de kers met dat forse gezwel van positie te zijn gewisseld en zal komende jaren geleidelijk verteren of wegrotten.

Boven aangekomen op het plateau gaat het rechtsaf. Rust, en ruimte is ons deel. We passeren enkele karakteristieke boerderijen, grotendeels opgebouwd met mergelblokken waarin bij nadere beschouwing nog duidelijk de restanten (fossielen) aanwezig zijn uit een heel ver verleden toen deze regio nog de bodem was van een tropische zee (zeker 60 miljoen jaar

geleden). Gedurende vele miljoenen jaren zijn dode dieren naar de bodem gezakt en hun skeletten bouwden die enorme laag mergel (in feite een 30-tal meter of op sommige plekken zelfs veel meer), vooral bestaande uit geplette botjes en schelpjes van kleine bewoners van dit soort zeeën.

Gelet op de tijd kiest onze gids voor een kortere route richting Wijlré en al spoedig ligt voor onze voeten de gevreesde Dodemansweg. Een verkeersbord waarschuwt de

onbekende gast want een helling met de waarschuwing 18 % is best indrukwekkend voor menige gast. Gelukkig staan we aan de goede kant van de Dode Man, dwz. aan de

bovenkant dus voor ons ligt een stevige afdaling met vooral links schitterende bermen met heel veel leuke begroeiing. Waarschijnlijk hebben de klimmende bezoekers een hoger tempo dan de groep die daalt want herhaaldelijk staan we stil en genieten van de bloemenpracht maar ook van de beelden over de heldere regio.

Bijna achteloos passeren we links en rechts wijngaarden en zelfs een tweetal buffers welke toch meer lijken op

ondiepe poelen, speciaal aangelegd op de zuidhelling en waarschijnlijk gericht op de geelbuikvuurpad. Het huisje links is onzichtbaar maar, de vele meters mergelwanden even verder, zijn ondanks de rijke begroeiing nog duidelijk zichtbaar. Voor de ware natuurliefhebber en kijker is deze weg bijna een paradijs met ongekend veel variatie. Door hun kennis en ervaring zien en genieten zij veel meer van al die speciale natuuraspecten.

De Berghofweide is erg bekend bij plantenminnend Nederland en allerlei natuurorganisatie. Vooral de ligging, de samenstelling van de bodem en het natuurlijk gebruik (zonder gifstoffen) zorgden voor een rijke verscheidenheid en een unieke flora.

Eenmaal in

Stokhem, lijkt de groep de stal ofwel het eindpunt te ruiken dus het tempo gaat omhoog. De heldere lucht had inmiddels ook al haar plek afgestaan aan de grauwe wolken en de avondschemering maakt zich deze dag bijzonder vroeg kenbaar. Via een bospad langs de achterkant van kasteel Wijlré en het pad richting watermolen gaat het spoedig richting station. Een tafel met pruimen blijkt voor enkele dames onweerstaanbaar en het fruit verruilt van eigenaar.

Bij het station blijkt na afscheid der deelnemers en vooral deelnemsters dat een der gasten kampt met een droge keel. Ook nu is er weer sprake van solidariteit zodat ook hij spoedig

ondersteuning kreeg maar nu van 5 personen (blijkbaar een zwaar geval). Na o.a. het horen van enkele moppen knapt onze gast gelukkig snel op. Pffff, het optreden als IVN-gids is zwaar en moeilijk in te schatten dus is het klokje weer te ver met zijn wijzers als de lakens ons liefdevol omsluiten.